

סבה למהר קודם סוף הלילה היו תורמין את המזבח בסוף הלילה דהיינו בקריאת הגבר או סמוך לו בין מלפניו בין מלאחוריו, וסניא בהכי.

אבל ביום הכפורים שעבודתו אינה נעשית אלא על ידי הכהן הגדול, כיון דאיכא הולשא דכהן גדול, מקדימין זמן התרומה ועבדינן מחצות, כדי שיהיה לו זמן לנוח לאחר עבודה זו, קודם שמתחיל בעבודת התמיד. (65)

וברגלים דנפישו ישראל שהיו עולים לרגל, ונפישו קרבנות שהיו מביאין ישראל להקריבם בבית המקדש ברגלים, שכן נאמר "ובאת שמה" "והבאתם שמה", והיתה כמות הדשן שנאסף על המזבח מרובה, והיו צריכים זמן מרובה כדי לפנות את הדשן לאמצע המזבח, כדי לעשות מקום לקרבנות היום, ופינוי זה אינו נעשה אלא לאחר תרומת הדשן, לכן מקדימין עוד.

ועבדינן לתרומת הדשן מאשמורת הראשונה.

וכדקתני טעמא במשנה: לא היתה קריאת הגבר מגעת עד שהיתה עזרה מלאה מישראל. (66)

והוינן בה: מאי קריאת הגבר?

רב אמר: שבסוף הלילה קרא גברא, והוא האיש הממונה להכריז: עמדו כהנים לעבודתכם.

ממשנתנו מוכח שאין חצות הלילה זמן הרמה מן התורה.

אלא מפסוק אחר למדנו שאברים אלו, שכבר משלה בהן אש המזבח, ועדיין לא נתעכלו לגמרי, נעשים דשן מחצות הלילה, ואין צריך להחזירם אם פקעו לאחר חצות הלילה.

שהרי ממשמע שנאמר "היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה" — וכי איני יודע שהוא עד הבקר.

ומה תלמוד לומר "עד הבקר"?

אלא ללמדך, שתתן בקר [השכמה נוספת] לבקרו של לילה שהוא עלות השחר.

שעל עלות השחר, שהוא הבוקר שבגמר הלילה, יש לך להוסיף זמן נוסף לפינוי, שיחשב אף הוא בוקר, לענין שלא תקטיר ממנו והלאה. ומתוך שסתם הכתוב ולא פירש זמנו, בעל כרחך לפרש שהוא מחצות הלילה.

ומסתבר שדרשא זו נאמרה לענין אותם אברים שאינן מעוכלין לגמרי, אבל מה שנתעכל קודם חצות וכבר נעשו דשן חלה עליהן מצות הרמה מיד כשנעשו דשן, ואפילו בתחילת הלילה.

הלכך, הואיל שלא נאמר זמן מסויים שהוא תחלת זמן תרומת הדשן לפיכך קבעו חכמים זמן התרומה לפי הצורך, ולכן בכל יום שלא היתה כמות מרובה של דשן, וגם לא היתה

אינה בכלל העבודות הטעונות כהן גדול. 66. ובתו"י פירש שהיה זה גם משום דוחק רוב העם שהיו בעזרה. ולכן היו ממהירים להוציא את

65. מפשטות לשון רש"י משמע שהכהן הגדול תרם את הדשן. וכן פירש בתו"י, ובתוס' פירשו הגמרא אף לדעת הראשונים שתרומת הדשן